

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudcov JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Ľuboša Szigetiho v právnej veci navrhovateľky: **D. Z., rod. F. – M. I. M.**, bytom G., ul. K. č. X., M.zastúpená advokátom Dr. B. S., G., ul. S. X., M., proti odporcovi: **O.** so sídlom v S., Š. X., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. j. R 270/2004 - 2 Da z 2. novembra 2005, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/2/2006-22 zo 4. apríla 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/2/2006-22 zo 4. apríla 2006 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach potvrdil rozhodnutie odporcu č. j. R 270/2004 - 2 Da z 2. novembra 2005, ktorým rozhodol, že navrhovateľka nespĺňa podmienku uvedenú v § 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov na navrátenie vlastníctva k pozemkom alebo priznanie práva na náhradu za nehnuteľnosti v katastrálnom území S. V. zapísané v PKV 514, 323, 2513, 2514, lebo nie je oprávnenou osobou, nakoľko nie je štátnou občiankou Slovenskej republiky, ale je štátnou

občiankou M.. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom č. 503/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, preto ho podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil. Poukázal na to, že navrhovateľka nie je pôvodnou vlastníčkou nehnuteľností, ktoré žiadala vydať a ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území S. V., ale vlastníkmi boli jej právni predchodcovia, ktorí boli občanmi M. a na jej území mali aj trvalý pobyt. Konštatoval, že navrhovateľka ako dedička po pôvodných vlastníkoch nie je oprávnenou osobou v zmysle zákona, pretože nie je štátnou občiankou Slovenskej republiky, ale je štátnou občiankou M.. Krajský súd dospel k záveru, že keďže navrhovateľka nespĺňa zákonné podmienky oprávnenej osoby ustanovené v § 2 zákona č. 503/2003 Z. z., správne odporca jej žiadosti na navrátenie vlastníctva k pozemkom nachádzajúcim sa v katastrálnom území S. V. nevyhovel. K námietke navrhovateľky týkajúcej sa skutočností, na základe ktorých boli nehnuteľnosti odňaté resp. nebolo ukončené staršie konanie o odškodnenie, sú podľa názoru krajského súdu pre toto konanie bezpredmetné z dôvodu, že navrhovateľka nespĺňa zákonnú podmienku oprávnenej osoby. O náhrade trov konania krajský súd nerozhodoval, pretože účastníci náhradu trov konania neuplatnili.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie. Uviedla, že odporcovi osobne predložila 28. decembra 2004 svoju žiadosť o odškodnenie zo dňa 27. decembra 2004, ktorou sa domáhala všeobecného odškodnenia. Poukázala na to, že žiadosť adresovala odporcovi na základe informácie, ktorú dostala od Katastrálneho úradu, Správy katastra S.. Mala za to, že z písomnej korešpondencie mal odporca vedieť, že ide o žiadosť o všeobecné odškodnenie, a preto mal konanie zrušiť z dôvodu nekompetentnosti. Navrhovateľka namietala, že odporca rozhodol o jej žiadosti podľa zákona č. 503/2003 Z. z., i keď žiadosť o odškodnenie nepredložila v zmysle tohto zákona. Uviedla, že aj v opravnom prostriedku zdôraznila, že žiada o priznanie jej nároku na odškodnenie. Namietala, že krajský súd v priebehu dokazovania zistil nesprávne skutočný stav veci, hoci mal k dispozícii dôkazný materiál. Vychádzajúc z uvedených skutočností mala za to, že rozhodnutie odporcu mal krajský súd zrušiť a žiadosť o odškodnenie spolu so spisovou dokumentáciou mal postúpiť na ďalšie konanie príslušnému súdu. Konštatovala, že z dôvodu mylného postoja vyššie uvedených inštitúcií bola uvedená do omylu, preto mala za to, že v dôsledku toho, že neuplatnila svoj nárok na všeobecné odškodnenie na súde, nestratila ešte oprávnenosť svojej žiadosti. Navrhovateľka žiadala, aby bolo jej odvolanie prehodnotené a posúdené ako žiadosť o všeobecné odškodnenie, a aby bola vec postúpená na príslušný súd na rozhodnutie o jej nároku na všeobecné odškodnenie.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), na odvolacom pojednávaní nariadenom podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné priznať úspech.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplynulo, že navrhovateľka podala dňa 28. decembra 2004 na O. žiadosť o odškodnenie zo dňa 27. decembra 2004, v ktorej prehlásila, že je jedinou dedičkou tam špecifikovaných pozemkov, ktoré podľa jej vedomia prešli do vlastníctva Československého štátu. Uviedla ďalej, že v zmysle nového zákona vyhláseného v SR je jedinou oprávnenou osobou vo veci navrátenia vlastníctva – odškodnenia po pozemkoch. Žiadala, aby predmetné pozemky boli navrátené do jej vlastníctva, a ak to nebude možné, domáhala sa finančného odškodnenia. Odporca preskúmaným rozhodnutím č. j. R 270/2004 - 2 Da z 2. novembra 2005 rozhodol, že navrhovateľka nespĺňa podmienku uvedenú v § 2 zákona č. 503/2003 Z. z. na navrátenie vlastníctva k pozemkom alebo priznanie práva na náhradu za nehnuteľnosti v katastrálnom území S. V. zapísané v PKV 514, 323, 2513, 2514, lebo nie je oprávnenou osobou, nakoľko nie je štátnou občiankou Slovenskej republiky, ale je štátnou občiankou M.. Krajský súd námietky navrhovateľky, ktoré uviedla v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu, považoval za nedôvodné, pričom sa dôsledne držal rozsahu návrhu navrhovateľky, ktorým bolo správne rozhodnutie napadnuté námietkami.

Vychádzal pritom predovšetkým z ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z., podľa ktorého právo na navrátenia vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území, a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990.

Ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch taxatívne ustanovených v § 3, zomrela pred uplynutím lehoty v ust. § 5 reštitučného zákona (t. j. do 31. decembra 2004), alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v poradí taxatívne ustanovenom v § 2 ods. 2 písm. a/ až e/ (§ 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z.).

Krajský súd rovnako ako odporca overil, že navrhovateľka predložila listinné dôkazy, z ktorých vyplynulo, že v čase uplatnenia nároku bola štátnou občiankou M., a nepredložila žiaden doklad o tom, že bola štátnou občiankou

Slovenskej republiky, preto podľa jeho názoru v danom prípade na základe listinných dôkazov predložených navrhovateľkou nespĺňa jednu zo základných podmienok pre priznanie vlastníctva k pozemkom v zmysle reštitučného zákona.

Uvedený právny názor krajského súdu je podľa odvolacieho súdu správny. Správny orgán jednoznačne pri svojom rozhodovaní o uplatnenom reštitučnom nároku vychádzal z dostupných materiálov, pričom listiny získané v konaní boli podkladom pre vydanie rozhodnutia. Navrhovateľka nepreukázala, že je štátnou občiankou Slovenskej republiky, a tak nespĺnila zákonnú podmienku ustanovenú v § 2 ods. 1, 2 zákona č. 503/2003 Z. z.

Navrhovateľka nespochybnila právne relevantným spôsobom dôkazy vykonané odporcom a v konaní pred odvolacím súdom nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli zmeniť rozhodnutie správneho orgánu.

Námietka navrhovateľky, ktorú vzniesla až v odvolacom konaní, že správny orgán nesprávne jej žiadosť posúdil s ohľadom na skutočnosť, že sa nedomáhala vydania pozemkov prípadne náhrady za ne v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z., ale uplatnila nárok na všeobecné odškodnenie, o ktorom mal rozhodovať súd, nie je dôvodná. Z obsahu jej žiadosti o odškodnenie adresovanej a doručenej odporcovi jednoznačne vyplynulo (ako to bolo uvedené aj vyššie), že uplatnila právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť v zmysle § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. odporca. Nebol preto dôvod na postúpenie žiadosti navrhovateľky príslušnému súdu, ako sa toho domáhala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 v spojení s § 250ja ods. 4 vety druhej a § 250l ods. 2 OSP), keď sa stotožnil s právnym posúdením veci a s jeho závermi, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej a § 250l ods. 2 OSP tak, že navrhovateľke nepriznal ich náhradu, nakoľko nebola v konaní úspešná, a odporcovi preto, že ich náhradu neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave, dňa 18. júna 2008

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth